

mindre Museum er noget, der forfrisker og giver den Hvile, som Folk søger, naar de er paa Rekreationsrejse og dog med det samme vil udvikle deres Smag og udvide deres Kundskaber. Jeg kunde derfor godt tænke mig, at det var gavnligt at have nogen Decentralisation; men ogsaa for Landets og Byens egne Beboere er det jo i mange Henseender behageligere at have flere mindre Museer end et uhyre stort samlet Museum. Men det skal jeg for øvrigt ikke sige noget saa bestemt om. Hvis blot vi kommer bort fra Prinsens Palæ, vil jeg i øvrigt gerne stille mig imødekommande med Forhandling paa andre Omraader.

Der kan jo ogsaa være Tale om, at vi kan bygge henne ved den store Eksercerplads ved Garderkasernen. Der vilde et Museum kunne faa en ganske fortrinlig fri Beliggenhed, omgivet af Rosenborg Have til den ene Side og af Nørrevold, Botanisk Have og Østre Anlæg med Statens Museum for Kunst til den anden. Det vilde være en fortrinlig Beliggenhed for et Museum, og det behøvede jo, hvis man vil Decentralisation, slet ikke at blive saa stort, at der vilde være nogen Fare for, at det kom til at virke trykkende paa Rosenborg. En Del af det nuværende Nationalmuseum kunde man uden nogen som helst Skade, maaske netop til stor Nytte, lægge f. Eks. ud til Lyngby sammen med det Museum, som nu er der ude. Det vilde for mange være særdeles behageligt at kunne forene en Tur ud i Byens Omegn til Skov og Sø med en Besøg i et saa smukt og interessant Museum, som der kunde udvikles derude, hvis man lagde det Folkemuseum, der nu er i Nationalmuseet, derud. Der kunde ogsaa være Tale om, at man forhandlede med Kommunen om at faa en Museumsbygning opført paa det gamle Jernbaneterræn.

Men jeg skal ikke gøre Talen længere end højst nødvendigt og skal derfor slutte med at sige, at angaaende alle de andre Ting kan jeg for mit Vedkommende udmærket forhandle, baade om Spørgsmaalet Centralisation eller Decentralisation og om Henlæggelse af Museet til det ene eller det andet Sted. Kun er der een Ting, som for mig staar som tvingende nødvendigt i denne Sag, og det er, at de uerstattelige Værdier, som er betroet i vor nationale Varetægt, maa flyttes bort fra Prinsens Palæ.

Vilhelm Rasmussen: Det forekommer mig, at der i denne ganske overordentlig betydningsfulde Sag er en Række Hensyn at tage, som den højtærede Minister enten

ikke har taget eller dog i hvert Fald har udtalt sig alt for valent om, og det er for at fremføre disse Synspunkter, jeg har bedt om Ordet, idet jeg i øvrigt helt og fuldt kan slutte mig til, hvad der er sagt af mit Partis Ordfører, det ærede Medlem Hr. Wiinblad.

Af disse Hensyn vil jeg først nævne det æstetiske, Hensynet til, at der skabes en tilstrækkelig smuk Bygning. Overfor en Bemærkning om, at der ikke af den højtærede Minister er taget tilbørligt Hensyn hertil, kan Ministeren ganske vist gøre Gengæld ved at nævne, at han i sin Forelæggelsestale har sagt, at Huset skal være værdigt de Skatte, Museet indeholder, ligesom den højtærede Minister ogsaa har sagt, at det, at det bliver et kønt Hus, har Betydning, meget stor Betydning endog, men samtidig føjer den højtærede Minister til: Vor Opgave her er ikke at give et Bidrag til Hovedstadens Forskønnelse. Naar jeg nu gør opmærksom paa denne Side af Sagen, kommer det af, at jeg frygter for, at det, som den højtærede Minister lægger Hovedvægten paa, er den sidste Del af sine Bemærkninger: At det ikke her er Opgaven at yde et Bidrag til Hovedstadens Forskønnelse. Jeg vil omvendt sige, at naar som helst Staten opfører et Hus i Hovedstaden, er det forkasteligt ikke *ganske særlig* at tage Hensyn til, at det bliver en *smuk* Bygning. København er jo lykkeligvis i Forvejen en smuk By, og København kan kræve, at Staten, naar den opfører Huse i Byen, anstrenger sig til det yderste for, at ethvert nyt Hus, der opføres, eller enhver Omdannelse af et forhaandenværende Hus, der foretages, bliver et Bidrag til, at Landets Hovedstad bliver saa smuk en By, som det overhovedet kan opnaas.

Til Begrundelse af dette Standpunkt vil jeg blot henlede den højtærede Ministers Opmærksomhed paa det Faktum, at det Antal Mennesker, som faar Lejlighed til at nyde godt af, hvad der er inde i et Hus, er en forsvindende ringe Brøkdal af det Antal Mennesker, som kommer til at nyde godt af, at et Hus' Ydre er smukt. Den højtærede Minister kan blot tænke paa, hvorledes Københavns Raadhus virker: Intet Menneske, der kommer forbi Københavns Raadhus, kan, for saa vidt Øjenene overhovedet falder paa Bygningen, undgaa at faa et Skønhedsindtryk. De Tusinder, som hver Dag færdes forbi Københavns Raadhus, faar derigennem en Opdragelse i æstetisk Henseende, og i Forhold til det Antal, der saaledes faar en æstetisk Kultivering ved at se paa det smukke Hus, er der et overmaade beskedent Antal — til